

U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany
tel.: 241 773 741, 244 400 217
fax: 241 773 742

- barvotisky ofsetem
do formátu B2
na čtyřbarevném stroji

HEIDELBERG + SHINOHARA,

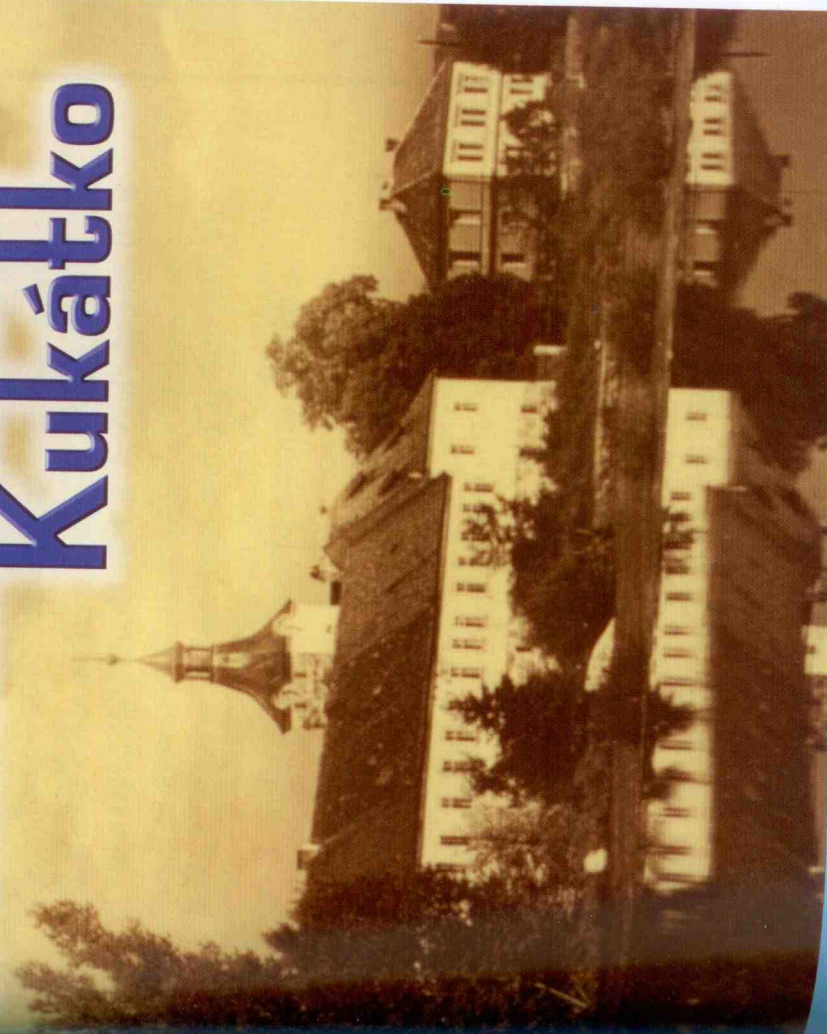
- šití V1
- lepení V2
- skládání archu z B1

e-mail: tisk.kaliba@seznam.cz

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

XX/2004/3 – Podzim

Dobřichovické Kukátko

Poesie do podzimu, stopy na Měsíci, nádraží, 1. světová válka
a Dobřichovice, kultura, sport.

DOBŘICHOVICKÉ KUKÁTKO. Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574. Vydává Dobřich, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezdek, Doc. Dr. E. Calda, Ing. Daniel Havlík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Hana Škapová, Jana Váňová. Tisk: Jan Kaliba, Modřany. Uzavěrka tohoto čísla 15. 5. 2004. Uzavěrka příštího čísla cca 15. 8. 2004. Adresa: Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice (dobrich.kukatko@centrum.cz). Distribuováno laskavou péčí dobřichovických poštovních doručovatelů a s přispěním obce Dobřichovice. Kukátko také najdete na internetu v rámci www stránky obce Dobřichovic.

DOB-Invest a.s.

tel: 2 5771 2630, 2 2188 4850
fax: 2 5771 2398, 2 2188 1860

Palackého 541
252 29 Dobřichovice
e-mail: dob-invest@volny.cz
www.dob-invest.cz

**pronájem nebytových prostor
připravujeme prodej dalších bytů** *... u Dobřichovicích*

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

**nabízí využití prostor bývalého statku
- KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU -
možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí**

Pronájem sálu Dr. Fürsta

pronájem sálu bez přílehlé místnosti - velikost sálu 78 m²

pronájem sálu včetně přílehlé místnosti (sál s jevištěm) 104 m²

pronájem piana

pronájem židlí (vybavení sálu jako hlediště)

pronájem skládacích stůlů

200,- Kč/hod.

250,- Kč/hod.

50,- Kč/hod.

50,- Kč/hod.

50,- Kč/hod.

- individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice

Ing. Magda Havlíková

tel. 2 5771 1031 (byť), 602 660 960, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

**DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice
nabízí možnost inzerce
- V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU -
časopis vychází jako občasník,
obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci**

Bližší informace:

Dobřich s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice, PhDr. Jiří Matl, Ing. Daniel Havlík
tel: 234 612 322, 2 5771 2050, e-mail: dobřich.kukatko@centrum.cz, daniel.havlik@alkona.cz

REDAKČNÍ RADA ČASOPISU

UVÍTÁ TĚŽ PŘÍSPĚVKY EXTERNÍCH DOPISOVATELŮ
na výše uvedených e-mailových adresách
nebo na adrese J. Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice

PODZIMNÍ ZASTAVENÍ

V září

Každý den píšu spíše
uklízím staré krámy
nalézám verše klíšě
krabici s teniskami

K próze si sedám ráno
na stolku květiny polní
ještě je neustláno
a seno voní jak loni

V těchto dnech fíky zralé
padají do zátiší
všechno se podobá ale
tajím vám čím se liší

K večeru malá bolest
v noci tvé vlasy splétám
A ticho post clamores
Když vzlétám vzlétám vzlétám

Váles 94-95

**Svědomí růže
(6. IX. 96)**

Voda vodou žije
svědomí je z růže
která duhu pije
na jaře a v létě
podzim ve sklenici
asty brodí v spící
řece našich stesků
znal jsem divčí stezku
v horách za tmy tmoucí
krleš pro budoucí
narozené včera
Franciska má dcera

*Podzimní zastavení jsme čtou, ale opravdu čirou náhodou vybrali z díla českého
exilového básníka Františka Listopada (narozen 26. 2. 1921), který emigroval v r. 1947
do Francie a nyní žije v Portugalsku, kde si získal značné uznání. Jeho sbírku Krleš
vydalo v r. 1998 brněnské nakladatelství Vetus via. Básně tu najdete na str. 38 a 75.*

Vážení čtenáři,

svět se dramaticky řítí kolem nás. Za laskavého dohledu „milých tvář“, jen nepatrně vyretušovaných, sedíme v uhánějícím vlaku, odškrtáváme na pomyslném, zdáli tušeném seznamu léto, prázdniny, aféry, krize, olympiády, současné úplatkáře, dřívější pendrekáře, teroristy, manipulátory i inženýry našeho lepšího příští, s dojetím registrujeme, že někteří z nich to (navíc s námi) dokonce „myslí upřímně“ (což je důvod k nejvyšší ostráživosti ...) a ve snaze z tohoto zběsilého vlaku vyskočit, či naopak do něho za jízdy opět naskočit (on totiž strašně nerad staví ...) podnikáme krkolomné manévry, komické pro druhé a zapeklité pro nás samé.

Přijdou však také chvíle, kdy běh změní se ve spočinutí, lov v pozorování, bouře v usebrání. „J. W. Rich“ zvolal kdysi v celkem podobné situaci: „...pak je čas na čtení!“ Nechcete tedy v takové chvíli okusit podzimní Dobříchovické Kukátko? Třeba Vám připraví ne jednu pěknou chvíli nebo Vás přivede na zajímavý nápad ...

Co jsme pro Vás tentokrát uchystali? Tradičně něco veršů do podzimu, malé připomenutí prvních krůčků Pozemšťanů po povrchu Měsíce, vzpomínku na rodáky, kteří se nevrátili z bojišť I. světové války, malé zastavení na opraveném nádraží, drobné aktuality, informace o kultuře, sportu. Přejeme Vám hezký podzim a pěkné počtení.

Redakce

P. S.:

Dovolíme si zopakovat ještě jednou prosbu z minulého čísla: Kukátko má novou mailovou adresu, totiž:

dobrich.kukatko@centrum.cz (je také v tiráži).

Pokud nám budete chtít napsat či poslat příspěvek, pište, prosíme, na ni. V takovém případě si dovoluujeme připojit znovu důležitou prosbu, která souvisí se změnou technologie přípravy Kukátka: ačkoli nás „neviditelná ruka trhu“ přinutila přiklonit se k formátům „.doc“ či „.rtf“, jsme nadále schopni přijímat texty i v jiných běžných textových editorech, avšak pokud chcete, aby Váš text dobře „vyšel“ a nemáte zvláště mocný důvod, pak svůj text nijak speciálně neformátujte. Pro tzv. „běžný“ text postačí základní formát, založený na elementárních prvcích typu *kursiva*, **tučné**, odstavec (enter), tabulátor. Vše ostatní (jako různé velikosti písem, speciální odsazení a pod.) nám totiž práci na sestavení čísla i přes dnes již příslušnou „kompatibilitu“ většinou vých produktů poněkud komplikuje. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se těšíme.

Vaše redakce

KUKÁTKO 3/2004

AKTUALITY

ŽEHLÍTE RÁD(A)?

DomoSwiss s.r.o. se představuje:

Do prostor po bývalé Union Bance se na začátku srpna nastěhovala firma DomoSwiss s.r.o. Nejprve, bohužel, musíme veřejnost informovat, že ani my jsme při rekonstrukci prostor žádné peníze nenašli, jen prázdný trezor....

A teď vážně. Čím se firma zabývá? DomoSwiss s.r.o. má výhradní zastoupení pro prodej výrobku zn. „SwissMaid“ v České republice. Jedná se o žehličí systém, vyrobený ve Švýcarsku, určený pro použití v domácnosti. Nejedná se o lis ani o klasickou žehličku, ale o komplexní systém, který funguje na stejném principu jako profesionální zařízení, které vlastní např. čistírny. Samozřejmě takový profi-systém stojí až několik set tisíc korun, ale „SwissMaid“, který je určen právě pro použití v domácnosti stojí pouze zlomek této ceny.

Nic takového na českém trhu neexistuje, proto jsme velice rádi, že již více než rok si tento báječný pomocník úspěšně nachází mnoho spokojených zákazníků!

Naše kancelář v Palackého ulici NENÍ prodejna! Zde se nachází firemní centrála a zákaznický servis. Nicméně pro obyvatele Dobříchovic a okolí má firma překvapení. Všichni, kteří máte zájem o bezplatné předvedení výrobku s překvapením, si můžete dohodnout termín u paní Mičkové na telefonním čísle 777 109 258.

Dieta Lyner

MINULOST, BUDOUCNOST A PŘISTÁNÍ NA MĚSÍCI

*My přijdem blíž, my přijdem blíž,
my světu dožijeme,
my bijem o mříž, ducha lvi,
a my ji rozbijeme!*

Od druhé poloviny června, kdy vyšlo poslední Kukátko, do poloviny července to vůbec nevypadalo na to, že by někdy mohlo být léto, ale pak se nám to podněbí nějak unoudřilo a do uzávěrky tohoto periodika se snažilo, aby bylo takové, jak si nyní myslíte, že bývalo v dobách, kdy jste mívali prázdniny – modrá obloha, slunce, voda, vzduch. Ono to vždycky takové samozřejmě nebyvalo, ale proč by si člověk nemohl myslet, že to tenkrát takové bylo, když tehdy bylo lepší všechno? A nejlíp bylo podle mého dědečka – dej mu pámbu věčnou slávu – za Rakouska, kdy byla houska za krejcar a rychlost světla tak velká, že ta dnešní jí nesaáh ani po kolena.

KUKÁTKO 3/2004

Dědeček byl vůbec osoba prozíravá, neboť už před únorovými událostmi měl o budoucnosti značné pochybnosti, které po vítězství pracujícího lidu, když mu sebrali pole a znárodnili obchod s uhlím, vyvrcholily tak, že organizátorce tohoto vítězství doma hlasitě spílal. Pro plánovitě řízenou společnost, zestátnění výrobních prostředků a kolektivizaci zemědělství neměl žádný pochopení a hlasem obřezkaným temnými předtuchami se svých vnučat, tj. mne a mého bratra Pavla (protože druhý bratr Jiří byl ještě příliš malý), tázával: „Do čeho to, děti, rostete?“ Touto otázkou, která nevyžadovala odpověď, naznačoval, že ty světlé zírky, o kterých mluvili v radu, tak moc světlé patrně nebudou. My jsme se však o to, kam rosteme, příliš nezajímali, neboť budoucnost byla někde tam, kam oko nedohlédne, a kromě toho jsme měli starosti mnohem důležitější.

Od nedávné doby jsem ale začal pozorovat, že budoucnost už tak daleko za obzorem není, a že se dokonce nenápadně ale jistě přibližuje; pro mého bratra Pavla se nedávno přiblížila natolik, že pro něj přestala existovat. Proto se i dnes dopředu raději nedívám a obracím se – podle vzoru svého dědečka – spíše do minulosti, která sice někdy není příliš povznášející, ale člověk aspoň přijde na jiné myšlenky – jako třeba letos v červenci.

Tehdy nám sdělovací prostředky, které se nevěnují tomu, která hvězda s jakou právě chodí a která celebrita se právě rozvádí, připomněly 35. výročí události, která už téměř upadla v zapomenutí, přestože je v dosavadních dějinách lidstva naprosto ojedinělá – 20. července 1969 vstoupil člověk poprvé na povrch Měsíce a zanechal zde pláketu s obrazem obou zemských polokoulí s nápisem: „Lidé z planety Země zde poprvé vkročili na Měsíc. Červenec L. P. 1969. Přišli jsme v míru jménem veškerého lidstva.“ Se zájmem jsem si přečetl komentáře některých politiků a známých osobností k této události a překvapilo mě, že se mezi nimi najdou i takoví, kteří ji považují za důležitou, srovnatelnou dokonce s výsledkem fotbalového utkání. Jistě, tato událost nepochybně životní osudy nynějších pozemšťanů – až na její přímé či nepřímé účastníky – nijak nepoznamenala, ale je to důvod k tomu, abychom ji považovali za okrajovou? Poznámaly nějak život skoro všech tehdejších současníků objev Ameriky, gravitačního zákona a integrálního počtu? Přesto však byly významné, protože stály na počátku cesty, po které dnes kráčíme. A diskutovat o tom, zda bychom byli šťastnější, kdyby k těmto objevům nedošlo, je nesmysl už proto, že v historii žádná „kdyby“ neexistují.

Často také slychávám, že by bylo mnohem užitečnější dát peníze, které pohlí kosmonautika, na odstranění bídy, na zlepšení životního prostředí, na boj proti AIDS a na vzdělání. Je sice pravděpodobné, že by takto získané prostředky mohly něco odstranit a něco zlepšit, ale mám obavy, že by to bylo pouze dočasné. A navíc – myslíte si, že by státy podílející se na kosmickém výzkumu ho zrušily a začaly by přispívat ve výše uvedených oblastech státům, které by žádný kosmický program zrušit nemohly, protože ho nemají? A jak víte, že peníze vložené do vesmírných projektů se nezhodnotí v poznatcích, které pomohou zmíněné problémy vyřešit, když už dnes díky kosmonautice byly vytvořeny zcela nové technologické postupy a léčebné metody?

Otázka po užitečnosti něčeho může být někdy užitečná, ale v některých případech mi připomíná otázku, se kterou jsem se setkával ve škole: „K čemu mi to vlastně bude?“ Většinou to nebyla otázka, ale tvrzení, že to dotyčný v životě potřebovat nebude, tak co by se tím zabýval. Když se to tak vezme, člověk toho k životu příliš nepotřebovuje; jsou ale lidé, kteří chtějí poznat i to, co nepotřebovují, být, kde dosud nebyli, a pochopit, co dosud nechápali. Ti chápou, proč je 20. červenec roku 1969 tak významné datum.

HgS

Z NAŠEHO ŽIVOTA

NĚCO KOMUNÁLNÍHO BULVÁRU

aneb

CHLÍVEK MĚNÍ OBSAH?

Před časem (no – přesněji to bylo v jamím čísle tohoto ročníku na str. 9–10) uvedl pan E. Geissler st. Týkal se neuvěřitelného množství odpadků okolo nás – a také podél chodníku od nádraží v Tyršově ulici. Na základě tohoto materiálu si někteří čtenáři počali dané lokality více všimnat a posléze upozornili redakci na zajímavý vývoj, přesněji na jisté posuny ve struktuře pozorovatelné matérie. Totiž na výskyt placetek.

No a pak už to šlo samo: redakce Kukátka využila možnost lacino uchvácené senzací a inspirována čáckými „hlídacími psy demokracie“, kteří v okurkové sezóně, v níž ani tradiční opora a jistota, tedy pověstný medvěd brtník, nevyšel z úkrytu, by škody páchal, objevili zasvěceným jinak dávno známou skutečnost, že náš národ je vážně ohrožen alkoholismem, ba že je snad už skoro národem alkoholiků, vyrazila v neblahé předtuše, že to vše je pravda, dynamicky do terénu, aby vše prověřila „na vlastní oči“. A co zjistila? Ano, upozornění nelhala. Odpad, který kráší cestu pěšákům jdoucím od nádraží Tyršovou ulicí opravdu jakoby změnil strukturu. Nad p. Geisslerem zaznamenanými plastovými láhvemi, kelímky z nádražního automatu, mikrotenovými sáčky či obaly od cigaret skutečně začaly přes léto dominovat placatky! Pozor, opravdu nejde o jakési neznámé živočichy, nýbrž právě o ty malé placatice od alkoholu, důvěrně známé z vitrin obchodů nejrůznějšího zaměření.

Od nádraží k závorám jich naši terénní průzkumníci v neděli 29. 8. 2004 večer načítali 20 (slovy dvacet), od závor ke Strmé ulici také **dvacet**. Tedy celkem **čtyřicet**.

Zjištění tedy rázu zásadního. Co s danými počty? Hustotu na kilometr či metr ponecháme co úkol pilným čtenářům. Z rovnoměrného rozdělení množství placetek nelze navíc asi vyvozovat žádný sociologický závěr. Nebo že by se snad jednalo o dva druhy pijáků? Totiž: za předpokladu, že všichni začnou demokraticky na jedné startovní čáře, tedy na nádraží, pak jedni jsou u dna již u závor, ti vytrvalejší vydrží ještě o 100–200 metrů dále. Náhly zlom za křižovatkou s ulicí Strmou je záhadou, pokud nepřítakáme

teorii, která si nepřeje být zveřejněna ... Tvrzení těch, kteří tento jev vysvětlují blízkostí další restaurace na trase, nezdá se být ověřitelným. Což vše ovšem platí pouze v tom případě, že konsument konzumují ve směru od nádraží, kterážto představa je pouhou utkvělou představou průzkumníků.

Nutno navíc ovšem podotknout, že počítány byly jen ty placatky, které se v houšti trávy a keřů daly průzkumníkům spatřit, takže výzkum byl opravdu, ale opravdu jen orientační a spočínal takto na minimálních hodnotách.

Nálepky na placatkách nejsou trvanlivé, takže statisticky nebylo možno exaktně sledovat vypitý sortiment. Přesto je však jedno zřejmé: Převažují placatky od vodky, a to vcelku markantně. Na otázku ovšem, zda toto zjištění o něčem vypovídá, můžeme odpovědět zřejmě jen ve smyslu onoho dávného a půvabného výroku, že *Slovan všude bratry má*.

V rámci ekologických snažení a pro podporu úsilí o třídění odpadu stálo by snad za úvahu v uzlových bodech trasy umístit drobné kontejnery na sklo.

Rovněž nebude nezajímavé sledovat, co s obsahovou stránkou onoho chlívku udělá začátek školního roku. O umístění odpadkových košů netroufáme si ani spekulovat, neboť kdyby tam byly, byli by dotyční sváděni touhou do nich odpad vhadzovat a v důsledku toho by je pak musel někdo vysýpat.

JM

NÁPIS NA SLOUPU NAŠÍ NOVÉ LÁVKY:

„*Tato lávka, zničená povodní v srpnu 2002, byla obnovena v r. 2003 za podpory EU ve výši 300000 EUR.*“

Je to správný nápis a potřebný pro všechny, kteří po lávce projdou. Jen mne – jako pamětníka staré lávky zarazí nepřesná stylizace: Hned první dvě slova (*tato lávka* – pozn. red.) mi „nesedí“ k dalším dvěma slovům „*byla obnovena*“. Zdálo by se mi jednodušší nahradit první slovo „*tato*“ slovem „*původní*“.

Veterán–muzikant FV

Poznámka:

Alternativní návrh redakce Kukátka na nápis na most pro pěši, dříve lávku:

Tato lávka, postavená na místě lávky původní, zničené povodní v r. 2002, byla obnovena v r. 2003 obcí Dobřichovice s podporou EU ve výši ...

JAK SE NEUVĚŘITELNĚ STALO SKUTKEM I V DOBŘICHOVICÍCH

Co žluči vyprskáno! Co nervů vyteklych! Co kliček, leknutí a šatů břčků poničených! Co kolen i jiných údů rozbitých, aut i duší zraněných! Nicméně: konec trápení! Tyršova ulice opravena a znormalizována! Považujeme za důležité se o tom zmínit, neboť veřejně upozornovat a většiny čtenářů se ta zapeklá situace velice dočkala.

Konečně tedy klid zbrani? Doufáme, teď to bude už snad jen o vzájemné ohleduplnosti ...

Přesto si ale neodpustíme drobnou poznámku (pokud se mylíme, pak předem omluva): Od závor k nádraží jsou po pravé straně u chodníku obdélníkové mřížky pro vpuštění povrchové kanalizace. Takové ty klasické, s podélnými mezerami mezi žebry. Jsou umístěny tak, že ony mezery jsou ve směru jízdy. Možná mezery nejsou tak dlouhé a široké, aby představovaly riziko, možná je na umístění mřížek nějaký předpis či norma. Ale při představně, že do takové mezery vjede třeba cyklista nebo koloběžkář, právě se vyhýbající dvěma mjejcím se autům, a tudíž zatlačený zcela ke kraji, bude mrazen v zádech. Často tam jezdí i děti s rodiči nebo samy – a jak jinak při tom chaosu, který na téhle silnici panuje, než pěkně pokorně při kraji ...

Že pravděpodobnost takové situace je minimální? Nikoli! Nastává běžně, za kterého tvrzení může autor ručit vlastní zkušeností. Navíc za tmy při vsutku nepřiliské intenzitě veřejného osvětlení nejsou ty mřížky skoro vidět ...

Prekérní situace? Asi. Zbytečná panika? Doufáme. Zbytečné ohrožení nevinných? Možná. Železná logika čehosi? Čeho ale? Když ono se většinou o takových věcech mluví až tehdy, když se něco stane ...

Vtírá přesto neodbytně otázka: nebylo opět podle oné prazvláštní logiky namazaného chleba ze dvou řešení zvoleno to horší?

JM

V minulém čísle jsme se na str. 13 zmínili o rekonstruovaných ulicích 5. května a U Školy. Dokumentární fotografie se již nevešly, zveřejňujeme až nyní na další straně.

Živelní katastrofy mají i své pozitivní stránky. Dobřichovice jsou v některých místech dokonce hezčí než před povodněmi. A tak je tomu i jinde. Kdo například zavítal letos na řeku Lužnici, nestačil žasnout nad nově zrekonstruovanými sociálními zařízeními v kempech ve Veselí a v Soběslavi – moderní a čisté WC, sprchy, teplá voda.

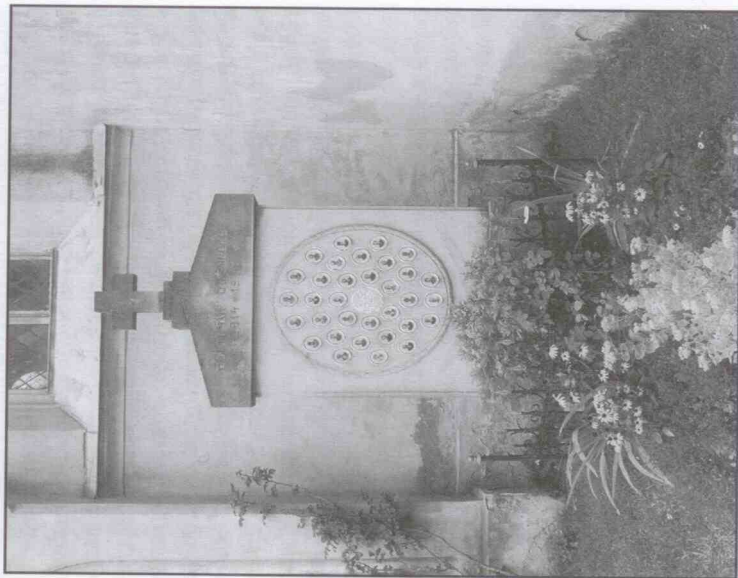
Z HISTORIE

PRVNÍ SVĚTOVÁ VÁLKA

Téměř v každé vesnici nalezneme pomníky padlým v první světové válce. Obětí bylo mnoho. Na karlickém hřbitově hned u kostelní zdi vedle vchodu do sakristie je symbolický hrob těch našich občanů, kteří se bohužel nevrátili z války do svých domovů, ke svým rodinám, kteří padli v daleké cizině na bojištích, či zemřeli ve vojenských lazaretech na následky těžkých zranění. Na pomníku blednou fotografie některých z nich i jejich jména. Současníkům jsou jejich tváře i osudy neznámý. Chtěli určitě žít a pracovat doma a po poetivě prožitém životě doma i zemřít. Odcházeli od rodin s nadějí, že se brzy vrátí. Čekaly je zákopy, nekončící boje, hlad, zranění, nemoci a smrt.

Francouzský spisovatel Henri Barbusse, který se účastnil zákopové války, píše: „My jsme válečný materiál. Válka se skládá jen z masa a duší prostých vojáků. My tvoříme pláň mrtvých a řeky krve, my všichni, ale jednotlivec není vidět ani slyšet, tak ohromný je náš počet. Vylidněná města, zničené vesnice, to je poušť po nás. Ano, to jsme my všichni a jsme to my celí.“

Pomník padlým hrdinům ze světové války 1914–1918 byl odhalen 9. července 1922 při poutní slavnosti v Karlíku. Misto daroval na 100 let zádušní úřad za podmínek uvedených ve smlouvě. Výlohy obnášely 7 000 Kč. Je z hořovického pískovce, nahoře má vytesaný kříž a uprostřed jsou vsazeny v oblém rámci podobizny zemřelých. Pořízen byl z dobrovolných příspěvků pozůstalých a místního občanstva. Největší zásluhu o jeho vytesání má p. Václav Kos, domkář v Karlíku č. 77, který nemarně se staral, mnoho cestoval, jen aby pomník vystaven býti mohl. Pomník byl zbudován firmou Holub na Smíchově. (Farní kronika roku 1922, P. J. Hradec.)

Podíváme se společně, jak válka zasáhla do života dobřichovických občanů, kteří byli naštěstí na hony vzdáleni od bojišť, nebyli však ušetřeni některých válečných útrap. Nejprve nahlédneme do dobřichovické farmy kroniky a seznámíme se s poměry na zámku a ve farnosti. Zápisy z let 1914–1917 píše P. Václav Rožat, roky 1917–1918 P. Aemilian Paukner.

Léto roku 1914 bylo velmi deštivé, úroda na slámu a píce velmi slušná, ale obilí méně sypalo. Pro deště sklízelo se velmi obtížně a k tomu ještě přišla válka. Dne 28. června t. r. byl Jeho Výsost pan arcivévoda, následník trůnu – František Ferdinand d'Este – s manželkou svou Žofíí, vévodkyní Hohenburgovou, v Sarajevu v Bosně zastřelen. Jednání se Srbskem, odkud popud ku vraždě vyšel, nevedlo k cíli a dne 26. července – právě v neděli – nařízena byla mobilizace rakouského vojska a dne 2. srpna začala válka se Srbskem.

Právě jsem šel od zaopatření nemocné ženy v Karlíku, když viděl jsem u hostince – bylo to v podvečer – státi zástup lidí a čísta mobilizační vyhlášku. Shon byl, jakého snad v Dobřichovicích nebylo! Nářeč žen a dětí, nadšení u mužů nevalné. Druhý den již záložníci vyprovázeli ženami a dětmi nastupovali na dráhu. Most železniční u Mokropes dostal ihned hlídku domobranců, mezi nimi byl i dobřichovický kostelník – Josef Příběk. V tomto týdnu mi zemřel Václav Velebil, starý hrobník z Karlíka. Na vojnu šel i zdejší lesní Adolf Liebl, ten se však za 14 dní vrátil. Ředitelství Červeného kříže v Praze byl farní úřad telegraficky vyzván, by upraveny byly místnosti pro válečné rekonvalescenty. Náš řád totiž nabídl již v míru místnosti v zámku dobřichovickém pro 20 rekonvalescentů. Tak byly tedy kaplanka bývalá, oba pokoje západní se vchodem proti káru, pak i vedlejší pokoj vyprázdněný a z kanceláře farní učiněna jídelna. Ve skříni, kde místo bylo dříve pro spisy a matriky, uloženo nádobi a stolní prádlo, což rodiny, hlavně pražské, půjčily. Stoly a židle půjčil hostsinský Leopold Kovář z pravého břehu Berounky.

Za 14 dní, a to večer, přijeli vlakem: Antonín Novák, četař domobraný, odhadce záložny v Palackého ulici v Praze II, jako velitel místní stanice pro rekonvalescenty; desátník Kamil Kňežourek, učební firmy železářské Boh. Boudy v Praze, a ordonanc Votava, který byl zahradníkem zde ve vile stavitele Šimka. Těm ke přebývání jsem přepustil své dva pokoje, tzv. Prahu a modrý pokoj. Protože v tomto pokoji jsou starodávná kamna, v nichž nemožno uhlím topiti, dávám jim své tvrdé dříví k palení. Hned nato přivezeny postele vojenské (kavalce) a ložní prádlo komisioní. Slámu do slámníků dal nájemce řádového dvora Rudolf Rösener.

Po tu dobu, než nějaký voják – rekonvalescent přišel, stravoval jsem sám všechny tři jmenované vojáky. Teprve v polovici září přišel první voják, Čech Kudrna, po zánětu plic, pak za 14 dní druhý a pak již stále přicházeli a odcházeli. Byli to Češi, Poláci, Němci, Chorváci, Slovinci, Maďaři, Rusíni i jeden Rumun. Jednou jich bylo

KUKATKO 3/2004

přes 30 a tu byli někteří nocleh v hostinci u Balounů, hned vedle zámku. Ale nebylo to dobré, zavdávalo to příčinu ku nočním toulkám. Vaří se pro ně v zámku, v tzv. letní kuchyni, a to vaří zdejší pani dobrovolně, vždy na den dvě. Červený kříž na každého vojáka od státu dostává 2 koruny a ostatní sám dosazuje. Od jara 1915 platí stát 3 K pro všeobecnou drahotu. O Vánocích měli rekonvalescenti stromek vánoční a nadílku; to vše bylo z příspěvků. Po svatcích vánočních odešel Kňežourek, který povýšil na titul šikovatele, byv do Prahy do nemocnice přesazen. V masopustě odešel též do Prahy Novák jako skutečný šikovatel a na jeho místo přišel četař domobraný Hahninger, skladník c. k. dráhy v Račicích. Protože každý na počátku schovával stříbrné koruny, vydány byly papírové dvoukoruny, které se lidem příliš nezamlouvají. První vydání bylo tištěno na obyčejném papíru, a tak z těch dvoukorun byly obyčejné hadříčky. Vše se stále zdražuje. Teď v dubnu stojí 1 kg hovězího 3 K, a to je maso nezvládnitě drahé, vepřové je vzácné a telecí není téměř k dostání, protože bylo dovoleno porážeti teprve dvouletý hovězí dobytek. Vůl teď stojí 1 200 K, kráva 700 K nejméně. Koně vzali hned na počátku k vojsku a ku přířezi, takže slušného koně neviděti. Najemce ve dvoře našem jich měl devět párů a teď má koně tři. Ze zdejších mužů na vojně, pokud to jest zjištěno, padl František Vyskočil, hajný z Karlíku, jako rezervní desátník 102. pěšího pluku v Krupanji v Srbsku asi počátkem září; pak Josef Miška z Letů, který vedl statek Rešlovic, a Josef Mašek z Vonoklas. Co se vojáků z farnosti týče a jich ztrát, to bude možná, dá-li Bůh, popsati po válce. Koncem října 1914 přišli sem Poláci, vystěhovalci z Haliče, z území Rusy zabraného; bylo jich asi 140 rodin, většinou úředníci a zřízenci státní dráhy od Rešova a Tárnova. Lid to velmi zbožný, ale málo pracovitý a málo čistoty dbalý. Na jaře počínají se někteří vraceti do Polska a jimi stěhují se do alpských zemí. (28. 4. 1915)

Až do konce června bylo sucho veliké, které zmařilo naději v dobrou úrodu. Pak

přišly deště, které trvaly stále, obilí na stojato rostlo, posečené hnilo, takže úroda byla skoro zničena. V době válečné dopustil to Všemohoucí velkou zkoušku! Dne 15. listopadu byl zdejší dům vojáků rekonvalescentů uzavřen, pry na zimu, ale myslím, že více nebude obnoven, neboť vojenské kruhy usuzují, že tyto malé domy jsou jaksi mimo stálý

dozor a nazývají je „schovávací“ těch mužů, kterým se do boje nechce.

Velitel domu, četař Hahninger byl na jaře vyměněn četařem Svatošem, který zde až do uzavření byl. Četař Hahninger měl složití účty z peněz, ale uprchl; a když byl dopaden, byl odsouzen pro dezerci a defraudaci peněz na čtyři léta pevnostního vězení vojenským soudem posádkovým v Praze. Zima toho roku byla tak mírná, že není toho pamětníků. Stále deště, něco málo sněhu a led vůbec žádný. Válka stále trvá s největší prudkostí a – žel Bohu – není známky, že by se brzy skončila. Říká se, že v létě bude konec, dejž Bůh. (29. 3. 1916)

Dne 15. května 1916 byl zdejší dům rekonvalescentů vojenských opět otevřen, a to na přání dvorního rady a univ. prof. MUDr. Metxnera, který se stal velitelem filiální nemocnice vojenské v Karlíně. Přišel sem na mou žádost za velitele opět šikovatel Svatoš a ordonancní voják Matěj Zronek, který se již předloni osvědčil a je ve všem velmi správný a spolehlivý.

KUKATKO 3/2004

V kuchyni letní byl vojenskou správou rekvirován měděný kotel na prádlo. Před svátky vánočními odvolán byl velitel domu rekonescentů, četař Palivec, který jen na krátkou dobu vystřídal šikovatele Svatoše, a přišel sem desátník Svašek. Na Vánoce byli vojáci dle poměrů hojně obdarováni a byl jim vystrojen vánoční stromek.

Zima až do polovice února byla dosti mírná, ale pak nastaly mrazy kruté, jako již mnoho let nebylo, napadlo mnoho sněhu také a ten mráz trval přes měsíc. Všude byl veliký nedostatek paliva a škola zdejší byla pro mráz a nedostatek uhlí po celý měsíc zavřena. Chladno, časté sněhy a deště bylo pak jarní počasí, voda v Berounce částo vystoupila z břehů a to trvalo až do konce dubna. Práce na poli byly neobyčkle zdrženy, takže lidé teprve v květnu sázeli brambory.

Dne 18. dubna t. r. přišel sem četař Urban (v občanském stavu stavební inženýr) s 10 vojáky ku rekvizici zvonů. V Karlíku byl vzat zvon menší ve váze 79 kg. Na věži zámku sňali velký zvon o váze 130 kg, který se nazýval Emanuel, pak druhý 83 kg těžký, který nesl jméno Maria. Pak byl vzat třetí zvon na věži, tzv. poledniček ve váze 39 kg. Ten byl z roku 1779, tedy stejně jak sanktusový zvon na věže kaple zámecké, který také zůstal. Na věži zámku v Dobřichovicích zůstal pouze zvon – umíráček a na věži kostela v Karlíku větší zvon v odhadnuté váze 130 kg. Říká se, že bude-li válka dále ještě trvati, budou vzaty konečně i ty zbývající zvony. Za rekvirované zvony bude dána náhrada za 1 kg 4 K!

Pozn.: Karlický kostel měl dva zvony. Starší zvon z roku 1660 nesl nápis, že byl ulit ke cti sv. Jana Evangelisty a mladší (rekvirovaný) zvon pocházel z roku 1845 a byl pořízen dobrovolnou sbírkou zdejších osadníků na podnět P. Machačky, tehdejšího kaplana. Farnost vedl P. Ferdinand Kaláš. Byl na něm obraz sv. Prokopa s mitrou a leto-počet 1845, jakož i poznámka, že ulit byl v dílně Karla Bellmanna. Tento zvon byl roku 1909 přelit na náklady řádu v dílně Arnošta Diepolda v Praze.

Na zámecké věži byly čtyři zvony. Tři pocházely z r. 1880 (Emanuel, Maria a umíráček). Byly darovány řádovým velmistrem Emanuelelem Schöblem a vysvěceny 8. srpna 1880. Farářoval tu P. František Stolovský. Emanuel byl ozdoben latinským nápisem: „Spasiteli světa, spas nás, jež jsi předrahou smrti svou vykoupil.“ Dále byl opatřen iniciálami jména dárců E. S. a křížovníckým znakem. Na jeho druhé straně pod křížem byl nápis: „Ke cti největšího Emanuela, velkého spásy Mistra, mne udělali dal Emanuel, bídný hříšník, roku 1880.“ Menší zvon Maria měl dva nápisy: „Svatá Maria, boží rodičko, Panno, oroduj za nás.“ A „Ke cti blahoslavené Panny Marie mne zhotoviti dal zbožný Rodičky Boží sluha, Emanuel Schöbl, rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou generál a velmistr, v dílně J. Diepolda, v někdejší kuchyni kláštera blahoslavené Anežky v Praze r. 1880.“ Sanktusový zvonek (ve věžičce zámecké kaple) byl jen po důtklivé prosbě a důrazném protestu P. Pauknera zachráněn. Jsou na něm Saul

a Pavel a je opatřen nápisem: Goss mich Johann Christian Schunke in Prag 1799. Dal ho zhotovit velmistr Antonín Suchánek, který spravoval naši farnost v letech 1753–1759, pak byl zvolen řádovým velmistrem. Za zabrané zvony (339 kg) bylo 14. ledna 1918 patronátnímu řádovému úřadu v Praze stavebním oddělením c. k. voj. velitelství v Praze vyplaceno 1 356 K, tato částka byla uložena na vkladní knížku u ČS. Ale poslední zvony v Letech a Vonoklasech byly přes naléhavé prosby obyvatel sňaty a odvezeny. Pro pšitály z varhan dostavili se dokonce dva žizenci pražských varhanářů, Petra a Rejny-Cerného. Na přímou prosbu u referenta, prof. Dobroslava Orla, nebyly pšitály ani v zámecké kapli, ani v karlickém kostele vyňaty; farář Paukner je již dříve odepřel vydat.

Na zámku byl několik let též obecní úřad a chodba se plnila lidmi, čekajícími až jim budou vydány chlebenky, moučičky, cukřenky, tj. poukázky na chléb, mouku, cukr, mýdlo atd. Vrchní dozor nad vojenskou kuchyní měla pí. Dittrichová, vdova po Pavlu Dittrichovi, nájemci dvora sliveneckého.

Za světové války řídil školu řidičí Josef Kospert, nájemcem dvora byl Rudolf Rösener, lesním Adolf Liebl, starostou Josef Nosek.

P. Václav Rožat (* 1865 Praha)

Vystudoval reálné gymnázium ve Spálené ulici, do řádu vstoupil r. 1884, r. 1888 byl vysvěcen na kněze. V Dobřichovicích působil zprvu jako kaplan od září 1896 do července 1901. Jako farář tu nastoupil v srpnu 1907 a začal psát do nové pamětní knihy č. 6. V březnu roku 1916 dostal stříbrnou záslužnou medaili Červeného kříže. Na den blahoslavené Anežky České r. 1917 byl vyznamenán od J. M. generála a velmistra prstěnem. 8. července 1917 byl jmenován farářem ve Starém Kníně. Jeho nástupcem byl ustanoven vdp. P. Aemilian Paukner, děkan tachovský. Nemohl hned nastoupit, a proto ho krátký čas (31. 7.–23. 8. 1917) zastupoval administrátor P. Gustav Hans, bývalý farář z Věteřova na Moravě, tehdy konventuál v řádovém domě pražském a výpomocný katecheta.

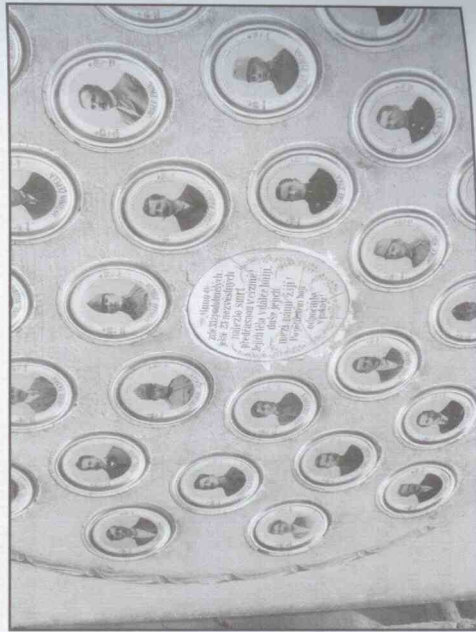
Pokračování kroniky

P. Hans zapisuje: Došla zpráva (od kamaráda), že na východním bojišti padl a byl pochován v Koniněch Karel Cipra, hostinský z Vonoklas č. 15, jehož dceru Bohuslavu Andělu administrátor J. srpna pochoval. Byl to muž řádný, o svou rodinu pečlivý a k jiným uctivý. Do Vonoklas se přistěhoval před 6 lety. Zůstává po něm vdova se třemi nedospělými dětmi. Za této války zemřeli jeho i její rodičové a zmíněné dítě – těžká zajiště zkouška! Dne 20. srpna byla za něho sloužena mše v kostele karlickém. Dle soukromé zprávy, kterou poslal známý spoluvojin jeho manželce, padl pryč dne 20. července t. r. a byl hned mrtev.

P. Paukner začal od Nového roku 1918 s pobožnostmi „Bílého kříže“ za padlé vojiny zejména ze zdejší osady farní vždy o poslední neděli v měsíci. K tomu cíli si pořídil od příbuzných seznam zemřelých hrdinů.

1. Bolart Karel, řezník, Lety 2, p. pl. č. 28, * 14.3. 1885 Lety, † 1917 v Albánii
2. Cívárek Josef, akademik, Dobřichovice 52, j.d.p.pl. č. 30, *23. 2. 1897 Dobř., †5. 2. 1918 v Itálii
3. Cipra Karel, obchodník, hostinský, Vonoklasy 5/15, *, †20. 7. 1917 Konin
4. Hasák Josef, kameník, Karlík 81, p.pl.č. 102, *29. 8. 1886 Praha, †30. 6. 1915 Halič
5. Klenovec František, krejčí, p. pl. č. 102, *12. 3. 1886 Vídeň, †4. 11. 1914 Esseg
6. Kos Josef, Karlík 252, *1896, †14. 4. 1917 Popeš?
7. Mácha Josef, kolář, Karlík, p. pl. č. 28, *1. 4. 1891 Karlík
8. Mynářík Václav (Minařík na pomníku.), † 7. 9. 1915 Halič
9. Raž Alois, syn rolníka, Lety, dělostř., * 9. 2. 1896 Lety †7. 12. 1917 Uhry
10. Rozsypal Josef, syn rolníka, Dobřichovice
11. Tatar Josef, pokrývač, *1880, †30. 7. 1916
12. Váňa Josef, dělník, Lety, p. pl. č. 102 (* 14. 1. 1889 Zbraslav †3. 12. 1916)
13. Velebil Bohumil, rolník, Karlík (* 1879 Karlík †/10. 1916)
14. Vlášek Antonín, řezník, Dobřichovice, p.pl.č.28, *1894 Dobřichovice, †23.8. 1916
15. Vostrovský Josef, †3. 5. 1915
16. Vyskočil František, hajný, Karlík, †9. 1914
17. Unger Oto, zedník, Karlík, *1886 Karlík, †17. 2. 1917
18. Zýka Josef, mládek, Karlík, *6. 12. 1890 Karlík, †7. 5. 1915
19. Růžička Václav, kočí, Vonoklasy 2. drag. pl. č. 10, *25. 10. 1890 Vonoklasy, †3. 12. 1915

(Pozn. red.: Pauknerův jmenný seznam není zcela totožný se jmény na náhrobků na karlickém hřbitově.)

O Velikonočích 1918 ukrajinští uprchlíci ubytováni v Letech, vykonali zde se svým knězem, ukrajinským kurátem z Prahy, zpověď a sv. přijímání. Zbožnost jejich byla vroucí. Koncem května vrátili se do své vlasti. Na svatodušní pondělí 20. 5. 1918 se tu – jako po celých Čechách – konala národní slavnost na památku padesátiletého trvání Národního divadla v Praze. O svátku sv. Václava byly konány slavné Služby Boží za národ český. Farář Paukner kázal o ideji svatováclavské, pak byla recitována Motlitba za vlast od V. Beneše Třebitzkého a zazpíván mohutný sbor Svatý Václave od A. Cmirala. Mši svatou sloužil Václav Tvrď, arcib. notář a farář v. v., P. Paukner hrál na varhany. Provedeno bylo několik skladeb, mezi nimi i Motlitba za české vojiny.

Dne 28. října o polednách (tedy v den patronů kostela dobřichovického, sv. apoštolů Šimona a Judy) rozlétila se po Dobřichovických radostná zpráva o prohlášení samostatnosti československého státu. Ze všech domů a chatek zavlály prapory. Večer byla okna budovy farní (na straně jižní na řeku) první osvětlena, načež osvětleny i jiné budovy, zejména na protějším břehu a vše odráželo se čarným odleskem v zrcadle Berounky. Hudba objednaná z Mokropes vyhrávala zde celou noc až do rána. Druhý den byly hned všude odstraňovány znaky bývalé říše rakouské, dvouhlaví orli, černo-žluté prapory i kokardy z čepic vojáků se značkou F.I.I.

Dne 1. listopadu na Všechny svaté po jedné hodině odpoledne po obědě opustili vojní-rekonvalescenti i se svým velitelem faru, ve které od počátku války byli po hostinisku ubytováni. Klíče od pěti pokojů podržela zatím u sebe pí. Dittrichová, předsedkyně komitétu Červeného kříže, která o zaopatření rekonvalescentů se horlivě starala.

V neděli 3. listopadu konány o 10. hodině slavnostní Služby Boží za naši obživlou, opět samostatnou vlast. Kázal P. Paukner, zpívanou mši sv. sloužil emeritní farář a arcib. notář – Václav Tvrď. Ke konci po *Te deum* a *motlitbě za vlast* zapěna poprvé na kůru čtyřhlasně národní hymna „Kde domov můj“. Oficiální bohoslužby sice nařizeny nebyly, ale občanstvo i úřady se jich zde plně corporate zúčastnily.

P. Aemilian Paukner (1869–1919)

Narodil se 21. 9. 1869 v Podskalí pod Orlikem. V sedmi letech (1876) přišel jako vokalista na Sv. Horu, kde převzal jeho dědeček Václav Fišer ředitelství kůru a školy. Odtud přešel v roce 1880 ke křivozníkům do Prahy jako vokalista. Tam vystudoval akademické gymnázium a vstoupil do řádu, na kněze byl vysvěcen roku 1893. Byl ustanoven kaplanem u sv. Františka v Praze a učitelem zpěvu pro juniory a vokalisty. Chodil do oddělení varhanického a kompozičního na pražskou konservatoř. Roku 1900 byl ustanoven ředitelem řádového kůru. Za jeho působení byly prováděny skladby starých, zejména českých, zapomenutých mistrů. Při kostele založil pěvecký sbor Cyrillskou jednotu, již řídil, a vchoval mnoho znamenitých zpěváků. Byl znalcem dějin hudby, archivním badatelem a hudebním kritikem. Byl prý postrachem všech ředitelů kůru. Složil Ave Maria a loreánské litanie, které vyšly tiskem. V rukopisu se zachovalo

několik ofertorií. Roku 1907 se odstěhoval jako děkan do Tachova. Zastával tam zároveň úřad tajemníka tábořského vikariátu, varhanního odborníka c. k. okr. hejtmanství při kolaudačních komisích. Z Tachova žádal o přeložení kvůli nápadnému slábnutí zraku, krátkozrakosti, revmatismu a plicnímu kataru. Byl znamenitým kazatelem; horlivým, zbožným, asketickým knězem. Ovládal několik jazyků. V Dobřichovicích nastoupil v září 1917. Založil tu Umělecké sdružení chrámové (pí. M. Štětková, p. Antonín Šimek – tenor, p. Gustav Svojsík – baryton, p. František Procháčka, majitel tovaryšny Elida – housle, p. Ladislav Bobek – fagot, p. Hugo Švéd, – basa a viola, p. Frant. Bobek – tenor, P. Paukner – varhany). Provozovali mešní skladby a moteta od mnoha skladatelů. Založil místní odbočku Čsl. lidové strany. Zemřel 17. června 1919 a pohřben byl v Karlíku za velké účasti lidu na den Božího těla. Několik dnů před jeho smrtí, 9. června, tragicky utonula v Berounce jeho sestra Katuska (28 let) a student Karel Karman, syn Emanuela Karmana, vrchního revidenta z č. 162 (16 let).

Připravila Jana Váňová

TAK NÁM OPRAVILI NÁDRAŽÍ...

Jednou z výjimečně nejzávažnějších událostí dějin našeho regionu se stalo vybudování České západní dráhy ze Smíchova do Plzně a spojující Prahu s již dokončenou tratí z Plzně přes Domažlice do Furth im Walde v Bavorsku v délce 184 kilometrů (otevřena 15. 10. 1861). Provoz byl slavnostně zahájen 14. července 1862, od nového železničního mostu přes Berounku u Dolních Mokropes přešel první vlak do Dobřichovic o den později, kdy začal na trati běžný provoz. Trať znamenala především výraznější orientaci života do údolí, kudy byla trať vedena. V nejbližším okolí Dobřichovic je to nejlépe patrné na vztahu Černolic a Všenory: Černolice, v rámci panství dominantní hospodářsky, velikostí a počtem obyvatel, po otevření trati svou pozici rychle ztrácely, kdežto Všenory nastoupily cestu rychlého rozvoje. Fakt, že se nedočkaly vlastního nádraží, naopak posílil jejich vazbu na sousední Dobřichovice.

V roce, který následoval po průjezdu prvního vlaku Dobřichovicemi, postavil Ignác Vojtěch Ullmann v nové založených pražských letenských sadech kavárenský a restaurační pavilon ve formě vily, jejíž hmotu utvářejí dva rizality, arkádový portikus a hranolová věž. Typ byl dlouho vykládan v intencích dobového přísného historismu a hledány konkrétní renesanční vzory užitého tvarosloví. Ullmann zde ale převádí do architektonické formy spíše jakýsi sumární dojem italské venkovské vily, než její přesešnou renesanční podobu, která je ostatně odlišná. Ještě dále tento princip dovedl společně s Antonínem Viktorom Barvitiem v rekreačním zámečku vily Vojtěcha Lanny, postavené v roce 1870. Typ se rychle šířil i v rekreačním zámečku vily Neorenesančně je přestavěna řada starších usedlostí, které poměrně nedávno prošly klasicistní úpravou, nástup typu neorenesanční vily ale výrazněji trasují novostavby. Budují se především v mís-

KUKÁTKO 3/2004

tech, která došla největší obliby jako cíle výletů do blízkého okolí Prahy, a směry jejich šíření jsou přirozeně totožné s železničními tratěmi, vycházejícími z Prahy. Stejnou cestou k nám ostatně typ pronikl. Typ vily vyznačený asymetrickou kompozicí hranolových hmot, jejichž siluetu oživuje věž, terasovými zahradními schodišti, předsazenými korunními římsami, sloupovými portiky, otevřenými arkýři a terasami a renesančním tvaroslovím nemá přímé analogie v Itálii. Vznikl jako evokace renesanční Itálie a zároveň středomořské antiky v Anglii a odtud se šířil do Evropy. Pro české prostředí měly rozhodující vliv soubory vil v módních lázních močářství, velký soubor v Terstu a nejbližší soubor v Drážďanech. Na našem území má pak proces, který lze nazvat první vlnou rekreační kolonizace, podobu prostorové expanze, odehrávající se ve dvou hlavních směrech: na sever podél Vltavy a zároveň Severní státní dráhy pražsko-drážďanské a na jihozápad údolím Berounky podél České západní dráhy. V severním směru vznikají postupně skupiny rekreačních vil v Podbabě, na opačném břehu Vltavy v Podhoří a především v Tichém údolí u Roztok. Expanze podél Berounky zahrnovala tehdy lázeňské místo Malou Chuchli a v souvislém pásu Černošice, Všenory, Dobřichovice a Řevnice. Všechny tyto lokality mají společné rysy: říční údolí nebo příčná údolí potoků, napájějících Vltavu a Berounku, se svažitým terénem a existenci staršího sídla vesnického typu.

Do Dobřichovic vstoupila příměstská rekreační architektura nejen po železnici, ale ve svém výrazu také stavbou s ní pevně spojenou: V roce 1881 byla dokončena zděná výpravní budova nádraží. Bouřlivý rozvoj železnic již v té době disponoval pevně vykrystalizovaným „železničním stylem“, který dokázal spojit zdánlivě nespojitelné: na jedné straně vytvořil universální mimostylovou vrstvu, na straně druhé živě reagoval na proměny dobové architektury i na kontext jednotlivých staveb. Jinak řečeno, železnice vytvářela svůj uzavřený svět, ale tento svět se neuzavíral světu okolnímu absolutně, čerpal z něho a dával najevo, že mu slouží. (To ostatně dodnes zakládá podstatný rozdíl mezi krajíně a měštům laskavě přitakajícími železnici a arrogantně ignorantskou dálnicí, již se touží stát každá silnice.) Dobřichovické nádraží se pohybuje v takto vymezeném poli: Základní typ a hmota odpovídají „erární“ železniční architektuře s jejím původem v klasicismu, uměřené tvarosloví je ale již neorenesanční.

V neorenesančních nádražích zaznívají stejné odkazy a motivy jako v neorenesančních rekreačních vilách, spojuje je velmi pevný vztah: Nádraží je symbolickou branou, která vede z každodenní všednosti do svátku, povyšuje člověka stejně všedního a řádného na podílíka moderního civilizáčního výdobytku – moderní dopravy. Otevírá pouť z lezavé sychravosti České kotliny k teplým jižním mořím, ke Středomoří jako kořébe evropské kultury, k Itálii jako zemi umění i renesanční modernity, počátkům Evropské podnikavosti. Ne náhodou dali v roce 1871 Antonín Viktor Barvítus a Ignác Vojtěch Ullmann koncovému nádraží Dráhy císaře Františka Josefa, dnešnímu Hlavnímu, podobu do široky rozvinuté italské vily se sloupovou kolonádou.

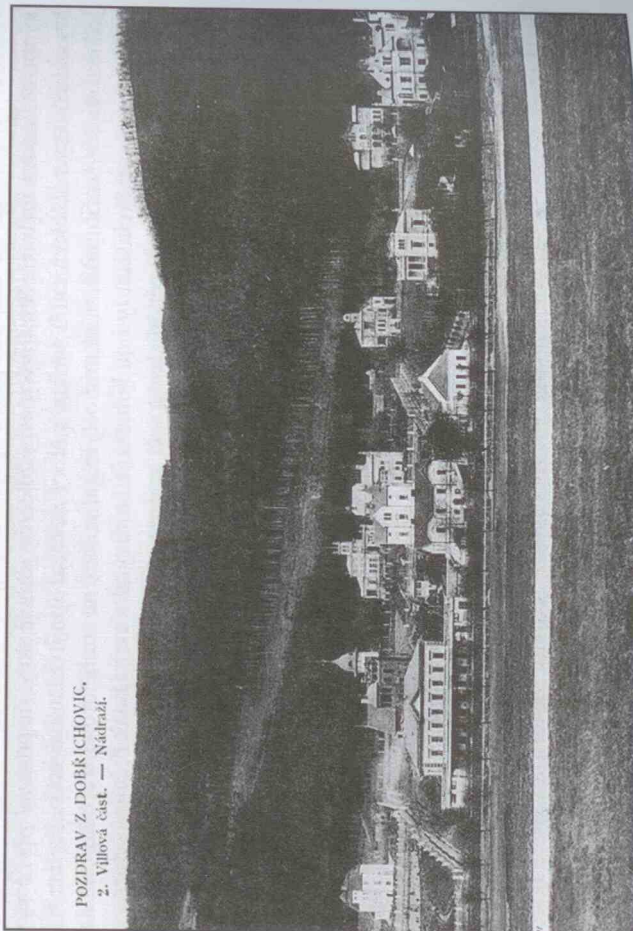
Železnice přiblížila Itálii nejen v přímém, ale také v přeneseném smyslu, právě zmíněnými neorenesančními rekreačními vilami. Italizující vila otevřená do zahrady

KUKÁTKO 3/2004

loggiemi, terasami a schodišti umožňovala alespoň pár týdnů v roce svým majitelům hrát povznášející hru na italské renesanční velmože, šedré mecenáše umění či samotné umělce, zažívat kontakt s přírodou, přeloženou zahradními úpravami do dobře srozumitelných kódů. Dobřichovické nádraží je i v tomto ohledu branou do světečného světa úniku z městské všednosti, branou do slunné antické a renesanční Itálie, jež bude v době vil a jejích zahrad postavena na svazích Brunšova.

Je také branou časovou: Samo postaveno v roce 1881, jak připomíná i letopočet v italizující dlažbě haly, předznamenalo první vily na prahu nového stylu. Vila Pellé, čp. 105, vznikla v roce 1885. Její typ i tvarosloví patří ještě klasicismu. Totéž platí o stejné staré či o jednu stavební sezónu mladší vile čp. 106, kterou si postavil městský stavitel Královských Vínohrad Antonín Bureš. Její symetrický klasicistní rozvrh reflektuje jak dobový antiklasicismus, tak neorenesanční tvarosloví. Naplno vstoupila nová stylová poloha na Brunšov v roce 1884, kdy zde stavitel Josef Martin zahájil stavbu vily čp. 109 pro JUDr. Miroslava Krajníka podle projektu Quida Bělského.

Dobová pohlednice (ze sbírky J. Neuberta) dobře ukazuje postavení nádraží v době, kdy již stály nevýznamnější vilové stavby 19. a počátku 20. století a situace byla ještě dobře čitelná v dálkových pohledech: úvod, brána, rovnocenný partner, kvalitní architektury nejen srovnatelná, ale překonávající většinu z nich. Solidní oprava

Historická pohlednice s nádražní budovou „Historická pohlednice s nádražní budovou“

většinu těchto charakteristik připomněla a zdůraznila. Nelze samozřejmě po železničnickém eráru aktuálně požadovat obnovu toho, co je rovněž z pohlednice patrné: Kompozice nádraží a jeho výraz, spojující italský městský palác a italskou renesanční vilu, stály na důsledné symetrii, zahrnující i litinovou konstrukci nástupiště a uzavírající samostatné stavbičky. Symetrie vzala za své při výstavbě podchodu, směrem od architektury se pak s nesporným dílčím úspěchem pokusila nádražní budovu strhnout plechová ohavnost úschovny kol. Škoda jen nevyužití příležitosti, která byla dostupná: Když dělníci snesli zkorodovaný vlnitý plech a střiška nástupiště byla náhle průhledná, nádražní budova se objevila v zapomenuté krásě souvislosti parteru a patra a ve světle vyvstala účinnost pásové rustiky. Na rekonstruovaném nástupišti nádraží v Radotíně je vidět, že návrat plechu a s ním nová ztráta souvislosti nebyl nezbytně jedinou možností.

Počátek pozoruhodné etapy urbanistického a stavebního vývoje Dobřichovic tak dostal zpět kus své původní krásy a žije svůj prodloužený čas. Těm, kdo železnici považují za neekonomický relikt minulosti, který je třeba zrušit (neboť slušní lidé stejně vlakem nejezdí), může připomínat, že na rozdíl od nich má železnice paměť a kulturní hodnotu. Její schopnost přenést nás z pošmorné všednosti do slunné středomořské svátečnosti se nezměnila. To jen my...

B. A.

KULTURA

PŘEHLED KULTURNÍCH POŘADŮ PŘIPRAVOVANÝCH PRO PODZIMNÍ VEČERY

8. 10. ve 20 hod. **Etiopie, jak ji neznáte** – beseda s promítáním
 16. 10. **Vernisáž výstavy** – zatím tajemství – je to překvapení autorovi k narozeninám, je z Dobřichovic ...
 22. 10. 20 hod. **Nezmaři a Vabi Ryvola** – folkový večer

Na listopad je zatím rozjednáno?

4. nebo 5. 11. **Teátr Víti Marčíka – Sněhurka** – zadáno pro školy
 27. 11. **Vernisáž Sušené vazby M. Bulantové.**
 17. 12. ve 20 hod. **Vánoční Jablkoň.**

M. Hrdličková

FRANTIŠEK PETRÁK – OBJEV VÍNEM POSVĚCENÝ

Jen tam, kde se dnes ohavně říká domácí politická scéna a ještě ohavněji domácí mediální scéna, to ještě nevědí: Už delší čas je to jinak. Centra a periferie si vyměňují místa, mění se měřítka a úhly pohledu. Méně se píše dějiny králů a jejich válek a více dějiny malých komunit a jejich každodenního života. Jedna z nejproslulejších knih současné historiografie, Šyr a červí italského historika Carla Ginzburga, učmila svým hrdinou „obyčejného“ furlanského mlynáře Menocchia. Neříká proto o Evropě kolem roku 1600 o to méně. Naopak, říká to způsobem, který se nás osobně dotýká, neboť individuální svět Menocchiův a individuální světy naše se k vzájemnému srovnávání nabízejí bez jakýchkoli problémů. Je vzrušující sledovat globální předivo světové politiky a dějiny rozhodnutí velkých mužů. Raději ale pobývám v Petrákových Ouběnicích. Umění ovládá tento princip od věků. Umělec nám nabízí své oko, ucho, srdce, metodu vnímání a poznávání, postavu, krajinu a příbytek ke ztotožnění ...

Na přitažlivost individuálně viděného mikrosvěta, přitažlivost o to větší, že ke sdílení je nabídnut prostor důvěrně známý, upozornil v rámci Dobřichovických vinařských slavností sevržený soubor fotografií Františka Petráka z 1. poloviny 40. let minulého století.

František Petrák (1903–1947), hodinář a spolujatel hostince Stará pošta, byl pozoruhodnou osobností dobřichovického společenského a kulturního života 30. a 40. let a mimo jiné také nadšeným amatérským fotografem. Část negativů, které po sobě zanechal, získal před časem fotograf Jan Neubert. Přeš velmi špatný stav, v němž se negativy dochovaly, bylo od počátku zřejmé, že jde o dílo pozoruhodné jak svou dokumentární hodnotou, tak výtvarně. Díky pochopení rodiny Petráků se otevřela cesta k záchraně souboru. Fotografický materiál velmi rychle starne a denně tak mizí něco z naší paměti, kdysi fixované fotografickými prostředky. „Klasické“ restaurování historických negativů je ale mimořádně komplikované, a tedy nákladné. Zůstává tak dostupné jen bohatším muzejním institucím a navíc jen pro nejceněnější část jejich fondu. Ještě před několika lety by nezbyvalo, než smutně přihlížet zániku. Rychlý vývoj digitálních technologií otevřel ale nové možnosti: Negativy mohly být digitalizovány, obraz v digitální podobě restaurován a znovu převeden do podoby klasické fotografie. Zní to mechanicky. Jako ale žádný z počítačových obrazem oko a ruku fotografa. Jan Neubert vyžaduje programy pro práci s digitálním obrazem oko a ruku fotografa. Jan Neubert tu stál před obtížným úkolem odstranit z Petrákových fotografií vše, co ztěžovalo jejich čitelnost a podvazovalo výtvarné vyznění, a zároveň neseřtit půvab jejich autenticity. ponechat to, čemu otec teorie památkové péče Alois Riegl říkal Alterswert, hodnota stáří, a půvab amatérské produkce, k němuž patří i občasná technická nedokonalost. Výsledkem je naprosto přesvědčivý až po konečnou adjustaci a instalaci výstavního souboru. Lze tedy konstatovat, že Janu Neubertovi se podařilo zachránit kus paměti Dobřichovic včetně jeho půvabu. Dodejme, že vznik výstavního souboru a jeho vystavení podpořila obec Dobřichovice formou grantu a odborně se na nich podíleli také František Novák ml.

a historik umění dr. Vladimír Czumalo, naprostou většinu nákladů a objemu kvalifikované bezplatné práce ale nesl Jan Neubert.

Soustředění na mikrosvět zájezdní hospody Stará pošta, jejímž zbořením v 90. letech naše obec naopak o cenný kus své paměti přišla, rezonuje s aktuálním děním, naznačeným v úvodu. Naučili jsme se znovu oceňovat takové nazírání dějin, jaké nám zanechali středověcí kronikáři: Světodějné události, zachycené tak, jak se jeví z města či kláštera, které neopouštěli. František Petrák zachytil úsek dějin této země, jak se jevil z dobřichovické Staré pošty. Výpověď stejně jako u středověkých kronikářů horizont zůstává známého neuzšíl. Vždyť takové dějiny máme: Občas maškarní bál, občas jede kolem obrněný transportér s okupanty. Nablýskaná paráda se jeví přes důvěrně známý parapet, na němž stojí vlastnoručně natočený püllitr, jinak a stavba nové silnice je vlastně zajímavější.

Objev a záchrana Petrákova díla mají ještě další rozměr: Nad Františkem Petrákem – fotografem by se neměly znovu zavřít vody zapomnění jako nad dávným místním amatérem. Jeho fotografie prozrazují, že disponoval mimořádným talentem a zároveň byl dokonale obeznán s předválečným vývojem a aktuálním děním v domácí fotografii. Bezpečná a přitom velmi invenční kompoziční stavba Petrákových snímků není kompozicí naučenou na moderní evropské fotografii, je kompozicí moderní evropské fotografie. Petrákova tvorba pro každý námět nachází nové řešení, je prostá obvyklých amatérských klíšů, i zdánlivě banálnímu se tu dostává naprosto nebanálního zpracování. Přitom z jeho fotografií neční na všechny strany to, co vyznačovalo amatérskou fotografií 40. let minulého století stejně, jako vyznačuje tu dnešní – křečovitá umělecká ambice. Fotografoval pokorně, bez okázalosti a úporného chění, přitom suverénně, s velkou rezervou svého talentu, vidění i zkušenosti. Dělal umění také díky tomu, že za každou cenu nesnažil dělat umění. Můžeme tedy chápat vystavení první kolekce Petrákových snímků také jako první krok k uvedení Františka Petráka do obrazu české fotografie 30. a 40. let 20. století.

B. A.

AD VOCEM V NOSTALGICKÉM LADĚNÍ

Dramaturgie dobřichovického kulturního dění přichystala milovníkům staré hudby další z řady lahůdek. Stejně jako před rokem se v nostalgickém sobotním podvečeru 4. září rozezněl karlický kostel sv. Martina a Prokopa něžnou a pokornou, ovšem též povitou a vituosní hudbou. Tentokrát ji nabídl soubor Ad vocem, jehož vystoupení patří vždy k tomu nejceněnějšímu, co nabízí náš hudební život těm posluchačům, kteří si oblíbili hudbu raného baroka. A je třeba dodat, že nejen v rozměru „tuzemském“. Což je dobře známo i dobřichovickému publiku, které mohlo tento soubor slyšet v Karlíku či v Dobřichovicích již několikrát.

Tentokrát dorazil soubor do Karlíka v minimální sestavě: s uměleckým vedoucím, loutnicou, theorbistou a hráčem na barokní kytaru Přemyslem Vackem přijela vynikající pěvkyně Anna Hlavenková, známá publiku jako sólistka řady významných projektů, zejména v rámci koncertní činnosti souboru Musica florea.

V programu nazvaném *Hudba pro královský odpočinek* představili oba protagonisté vokální i instrumentální skladby z doby kolem r. 1600. Jejich společným jmenovatelem byla skutečnost, že byly určeny dvorskému publiku, vzhledem k badatelskému zaměření P. Vacka pak byl u většiny skladeb určující i vztah k Praze a dvoru císaře Rudolfa II.

Dramaturgie koncertu tedy logicky nemohla nevolit skladby autorů, jejichž seznam obsahuje prakticky celou tehdejší Evropu, máme-li na mysli to, co v tehdejší hudbě platilo za autoritu. Zazněly tudíž skladby autorů anglických (John Dowland), německých (Hans Neusidler), řada anonymních skladeb autorů francouzského původu, hudba Jacoba Regnarta z Flander, ale také (a samozřejmě a především) autoři italsí, jejichž hudba byla na rudolfinském dvoře i v residencích tehdejší pražské šlechty (ostatně v souladu s dobovými estetickými kritérii) považována za nejkrásnější, nejsladší, nejpříjemnější (vždyť také nejvyšší teoretická autorita 17. století, v Itálii žijící jezuita německého původu Athanasius Kircher (1601–1680), ve svém všude a všemi vicholně respektovaném díle *Musurgia universalis* z r. 1650 Italy charakterizuje jako *k hudbě přímo zrozené* ...). Po zásluze také díla Giulia Cacciniho, Stefana Landiho, i Claudia Monteverdiho sklídila největší potlesk.

Petr Vacek se představil jako sólový hráč, jenž je obdařen schopností zprostředkovat interpretované dílo posluchači tak, aby byl tiše veden po jeho cestičkách, aniž by ono vedení v nejmenším cítil. To je vzácná vlastnost a veliký dar jak pro posluchače, tak pro interpreta. Svým spolehlivým a citlivým doprovodem pak umožnil Anně Hlavenkové naplno využít její výjimečný talent. Mohla tak rozehrát všechny barvy svého hlasu a uplatnit bezpočet technických fines, které tak dokonale zvládá. Její zpěv působí, jako by to vše bylo naprosto přirozené, zábavné, snadné. Prostě jen tak, pohoda, musica. Přitom sledujeme špičkový výkon, založený na suverénním zvládnutí intonační i technické stránky zpívaného „materiálu“, což v případě interpretace skladeb raného baroka znamená být spolehlivě připraven zvládnout desítky fines a ozdob, vědět, jak vyjádřit afekty, které vepsal autor skladbě do vlnku, vyrovnat se se změnami ladění atd. atd.

Opět se také potvrdilo, jak je karlický kostel pro hudbu tohoto typu inspirujícím místem, a to jak pro interprety, tak pro posluchače. Za krásný hudební zážitek sluší se pokorně poděkovat, alespoň snad pomyslnou kytíčkou, když ta skutečná na interprety nějak nezbyla ...

JM

SPORT

FOTBALOVÁ RADOST

V loňském roce 2003 jsme si připomněli 80. výročí založení dobřichovického fotbalového oddílu. Významné jubileum mělo být uctěno postupem A mužstva do vyšší soutěže, leč nestalo se. Kýžený postup nám jen těsně unikl. A tak jsme se o totéž pokusili letos a konečně to vyšlo!

Na podzim se po slabším začátku náš celek stále zlepšoval a dotahoval čelo tabulky. Na první místo poskočil až v posledním podzimním kole, když doma porazil 5:0 do té doby vedoucí Klínce. Dobřichovičtí tedy přezimovali jako premianti, soutěže zcela zaslouženě a navíc předváděli nejspolehlivější kopanou plnou technických fines i vtipných kombinačních akcí. Výbor oddílu však neusnul na vavřínech a během zimní přestávky tým ještě více posílil. Z Čermolic přišel na přestup ofenzivní záložník Jan Mrázek ml. a z Vonoklas na hostování stoper Michal Günther. Na jaře pak mužstvo připomínalo rozjetou lokomotivu, která drtila jednoho soupeře za druhým a nezadržitelně, bez ztráty jediného bodu, mířila za daným cílem – vítězstvím v celé soutěži. Bodový náskok byl dostatečný, a tak se poslední kola hrála jako exhibice a v poklidu (viz Kosoř – Dobřichovice – 0:9 nebo Dobřichovice – Dolní Břežany A – 8:0). Potom již vypukly mohutné oslavy: šampaňské stříkalo, pečené selátko vonělo, pochoutky lákaly a příjemná atmosféra stoupala až do nebes. Došlo i na tradiční „bojové písně“ či ekvilibristický tanec na stolech. Vrcholem bylo přesně o půlnoci za umělého osvětlení kopání penalt v blátě naboso o sud piva.

Týden po oslavách bylo sehráno poslední utkání proti druhému Klínci. Přestože naši odjeli v nekompletním složení a domácí již 2:0 vedli, dokázali nepříznivý vývoj zvrátit a zvítězit nakonec 3:2. Tím definitivně potvrdili naprostou převahu a suverenitu našeho dobřichovického áčka v této soutěži.

Pozoruhodný je i pohled na tabulku: ze 26 zápasů jich bylo 22 vítězných, 3 nerozhodné a pouze jedna porážka.

Na jaře pak všech 13 sehra-
ných zápasů skončilo vítěz-
stvím Dobřichovic. Pozoru-
hodné je i skóre – 136:25,
což se letos v kategorii do-
spělých žánrně nám zná-
mému týmu nepodařilo. Pro
zajímavost uvádíme jenom
čelo tabulky střelců, protože
aspoň gól si dali prakticky
všichni naši hráči.

22 gólů – Milian Chabroň, Luděk Pechar, Filip Háva, 16 – Jan Mrázek ml., 14 – Michal Unger, 9 – Pavel Větrovec, 7 – Tomáš Preis, 4 – Michal Günther, 3 – Petr Větrovec ml., Václav Plizák atd.

Modrobílý dres v této sezóně oblékali:

brankáři: Marcel Biderman a Petr Štěpán (občas, neboť byl na vojně);

obránci: Jirí Samuel, Petr Větrovec ml., Pavel Novák, Michal Günther, Jakub Halenka, Miroslav Stryk (hrál na podzim);

záložníci: Václav Plizák, Václav Roubíček, Luděk Pechar, Pavel Kabourek, Jan Mrázek;

útočníci: Filip Háva, Milan Chabroň, Michal Unger (působil i v obraně), Pavel Větrovec (hrál i v záloze), Tomáš Preis, Michal Roháček (hrál na podzim);
několikrát nastoupil také Otakar Rosol z dorostu.

Všem hráčům děkujeme za předvedené výkony a přejeme mnoho úspěchů v novější soutěži.

Špatně si nevedla ani ostatní družstva. Po solidních výkonech obsadilo „béčko“ mužů 7. místo. Dorost, často hrající v kombinované sestavě doplňován žáky, skončil na 5. místě.

Žáci leckdy hráli proti větším „chlapům“, než by bylo přiměřené. Přesto obsadili slušné 5. místo.

Jediným neradostným bodem letošní bilance je skutečnost, že jsme museli pro naprostý nedostatek hráčů odhlásit dorost. Většina z nich totiž odchází do dospělých. Naproti tomu byla založena příprava pro chlapce od šesti let.

*Za fotbalový oddíl Sokola Dobřichovice
Miloslav Omáčka*

ODRAZILI SE ODE DNA

Již tři kola před koncem loňské soutěže si dobřichovické fotbalové áčko zajistilo postup do vyšší třídy. Pravda, je to postup z úplně nejmenší soutěže jaká může být, do které se místní propadli před několika lety v době, kdy i největší optimisté nad dobřichovickou kopanou lámali hůl. Čtenáři a fanoušci kopané z okolí možná ohrmou nos, protože nově vykopaná III. třída je pořad nižší soutěž, než ta na kterou se chodí dívat u nich doma. V Dobřichovicích však vítězství bylo událostí. Je to poprvé za posledních 25 let, kdy místní tým jde směrem nahoru. Pamětníci ještě hovoří o slavných Nováko-

26

KUKÁTKO 3/2004

vých memoriálach, či zápasech I. B třídy, jenomže potom kopaná skoro zanikla. Když si fotbalisté před čtyřmi roky svépomocí upravili hřiště, slíbili na novém trávníku i lepší výkony. Teď se jim to skutečně podařilo. Předloni postup o vlásek unikl v posledních kolech, v loňské sezóně hráči nenechali nic náhodě a podzimní první místo uhájili i na jaře. Důležité je, že kromě bodů těšili hrstku příznivců i svižnou hrou (snad až na zápas se Všenory) a velkým počtem vstřelených branek. V Dobřichovicích se již zažila tzv. Omáčkova věta: „*Skóre máme lepší jak Real Madrid!*“. V posledním domácím utkání rozstříleli Dolní Břežany 8:0. Večerní hospoda pak připomínala spíše oslavu titulu, než skromný postup. Letos se prý ve třetí třídě nebude zastavovat, mašina se rozjela a už se zase těší na tradiční rivaly z okolí: takže pozor!

J. Geissler

ORIENTAČNÍ BĚH

Členové oddílu si pořídili praktické a slušivé dresy s logem „Sokol Dobřichovice“, a šíří tak při dobrých výkonech povědomí Sokola Dobřichovice po celé ČR a dokonce již i za hranicemi. Ústředí České obce sokolské na žádost o příspěvek na dresy mládeže nedokázalo ani odpovědět.

Dvěma závody 29. 5. 04 v Nedamově u Dubé a 30. 5. 04 v Třeboci u Řevničova skončila série sedmi závodů jarních výkonnostních oblastních žebříčků. Žebříček středně české oblasti v mládežnických kategoriích (žactvo a dorost) se sice běhá společně s pražskou oblastí, ale klasifikuje se odděleně. Kategorii D14 (starší žákyně) vyhrála Šárka Rusá z deseti klasifikovaných a Tomáš Rusý je v kategorii H12 (mladší žáci) druhý ze 14. (dále jen 2/14 a pod.). Oba si tím obnovují licenci (dříve výkonnostní třídu) B i pro příští rok. Ostatní naše děvčata ještě nedosáhla na získání licence B (prvních 30 % v pořadí), Pavla Mrázová v kateg. D12 (mladší žákyně) byla 7/16.

Oblastní žebříček ve veteránských kategoriích se běhá i klasifikuje společně s pražskou oblastí. Pěkné konečné výsledky docílili Vladimír Jaroš v kateg. H45 (muži od 45. let) 13/66, v kateg. D35 (ženy od 35 let) Pavla Mrázová 20/56 a Jiřina Štrossová 21/56.

Do prázdnin se členové oddílu zúčastnili šesti závodů z celoročního výkonnostního žebříčku B-Čechy, které se konaly u Nového Boru, u Rakovníka, u Nové Paky u Vrchlabí a u Rožmitálu p. Třebínem. Pozoruhodného výsledku docílili u N. Paky A. Procházkova 2/20 v kateg. H35 (muži od 35 let) a Jiřina Štrossová 3/28 v kateg. D45 (ženy od 45 let). Poslední dva závody tohoto národního výkonnostního žebříčku mají termín 4. a 5. 9. 04 a mají se konat u Lubence, pak budou vypracovány celkové výsledky.

Pavla Mrázová a A. Procházkova se zúčastnili (v kateg. D35 a H45) ve dnech 12. a 13. 6. 04 veteraniády při mistrovství ČR na velmi krátké trati (sprint) v Jaroměři-Josefově a na krátké trati u Dvora Králové.

Jitka Svobodová je v průběžném hodnocení na 103. místě celostátního celoročního

KUKÁTKO 3/2004

27

výkonnostního žebříčku (ranking) z přibližně 800 hodnocených žen. Do tohoto žebříčku plnou body ze všech našich závodů pro kategorie H a D 21 (muži a ženy od 21 let).

Mimo uvedených závodů se členové oddílů zúčastnili do dnešního dne těchto více-etapových závodů:

25. až 27. 6. 04 – Malá cena Jablonce n. Nisou, kde Marie Procházková v kateg. D10 (žákyně do 10. let) byla druhá a Antonín Procházka v kateg. H35 byl třetí. 2.-6. 2. až 6. 7. 04 – Cena střední Moravy – u Boskovic, kde Kateřina Pavlů v kateg. D10 byla 3/10, Jitka Svobodová v kateg. D21A (ženy od 21 let) byla 6/20 a Antonín Procházka v kateg. H45 byl 5/37.

8. – 11. 7. 04 – Grand prix Slovakia – u Pezinku – na vyřáborkované trati byla Pavla Rusá první, Kateřina Pavlů třetí a Marie Procházková čtvrtá z osmi, Šárka Rusá v kateg. D14 byla 3/13, Jitka Svobodová v kateg. D21E (elita) byla 4/10, Pavla Mrázová v kateg. D35 byla 2/18, Tomáš Rusý v kateg. H12 byl 4/19 a Antonín Procházka v kateg. H45 byl 5/17.

16. až 18. 7. 04 – Botas Vysočina CUP 04 – u Chrástu, kde Marie Procházková v kat. D10 byla 3/8, Jitka Svobodová v kat. D21 byla 5/22 a Antonín Procházka v kat. H35 byl 3/19. 22. až 25. 7. 04 – Grand Prix Silesia – Vidnava u Jeseníku, kde v kateg. D10 byla Marie Procházková 4 a Kateřina Pavlů 5 ze 14, Antonín Procházka v kateg. H45A byl 5/48 a Vladimír Jaroš v kateg. H45B byl 2/52.

4. až 8. 04 – 5 dnů OB Jičín – kemp Sv. Kateřiny u Hostinného – kde Antonín Procházka vyhrál kategorii H45 (z 27) a vyhrál v téže kategorii vložený noční závod, Pavla Mrázová v kateg. D35 byla 3/19 a Jiřina Štrossová v kateg. D45 byla 3/9. Naše mládež se nezúčastnila, neboť byla na tábore zaměřeném na orientační běh.

Všechny vícedenní závody měly značnou mezinárodní účast. Do konce prázdnin jsou členové oddílů přihlášení ještě na dva víceetapové závody – Pěkné prázdniny v Českém ráji 2004 a Cena východních Čech v Železných Horách.

M. Cupák

VOLEJBAL ZAHAJUJE

Přehled mistrovských utkání, která naše družstva mužů a žen sehraji do konce roku na domácí palubovce:

Muži, 1. liga

- 1. 10. v 18.00: D. – Česká Třebová
- 2. 10. v 17.00: D. – Brno B
- 8. 10. v 18.00: D. – Staré Město
- 9. 10. v 17.00: D. – ČZU Praha
- 23. 10. v 17.00: D. – Staré Město
- 6. 11. v 17.00: D. – Jablonec
- 20. 11. v 17.00: D. – Ústí n. L.
- 26. 11. v 18.00: D. – Č. Budějovice
- 18. 12. v 17.00: D. – Olomouc

HgS

INZERCE

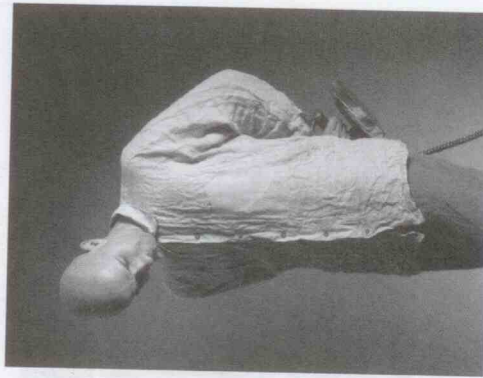
Ceny inzercí v Kukátku 2004:

Obyklá je individuálně sjednaná smluvní cena. Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé textové inzertaty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, podnikatelské textové inzertaty do 20 slov 200 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč. Inzertaty je možné podávat písemně, elektronicky nebo osobně na adresu redakce nebo k rukám členů redakční rady – kontaktní spojení v inzertatu na 2. straně obálky. Úhrada: v hotovosti při podání inzertátu nebo složenkou na účet 136611003/0400 vedený v Zivnostenské bance (Dobřich s.r.o.), u plošných inzertatů fakturou

Žehlíte rád(a)?

DOMOT SWISS

www.domoswiss.cz
info@domoswiss.cz
777 109 258

informace snadno a rychle
WWW.IEXPLOZE.CZ
 region Dolní Berounka
 databáze firem
 weby

akce kultura památky kroužky spolky kluby kina atd.

nové e-shop!
 nabídky zboží za akční ceny!

FIXA
 stavební firma

PLYN
 přípojky zemního plynu i na klíč
 vložkování komínů, zásobníky PB

TOPENÍ
 též podlahové, i v mědi a plastu
 kotelny na zemní plyn, PB, LTO

VODA, KANALIZACE
 přípojky, plastové jímky, vodárny
 koupelny i na klíč

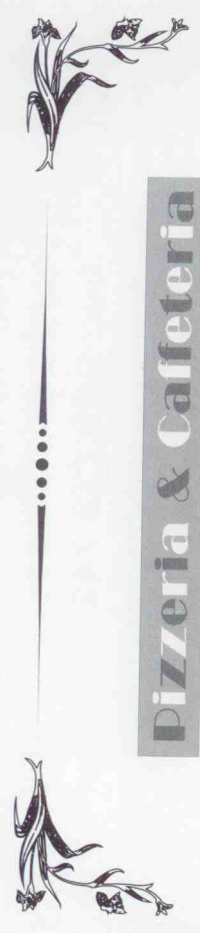
STAVEBNÍ ŘEMESLA
 zednictví, obklady, dlažby, nátěry
 střechy, sádrokartony, izolace, malování, kompletní elektroinstalace

rekonstrukce objektů
 stavby na klíč

kompletní dodávky
 vč. projektů a revizí

nabídka materiálů a
 zařízení z katalogů

grafická příprava
 Sprints Dobříchovice

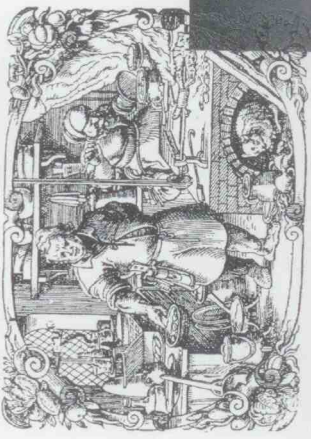

Pizzeria & Cafeteria

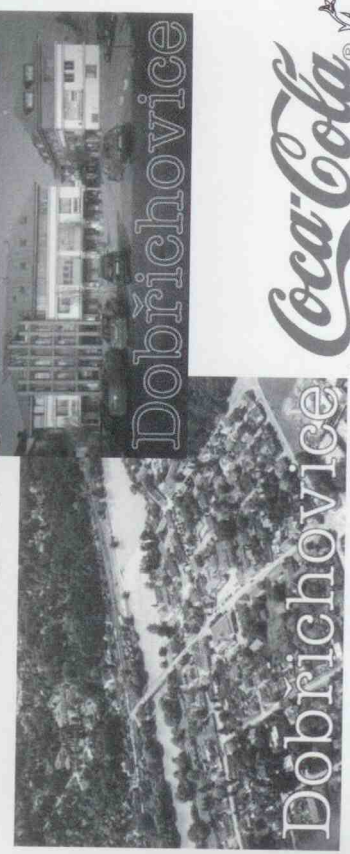
"LA TERESIA"
 S.R.O.

Pizzeria - Cafeteria "La Teresia"
 Palackého náměstí 951
 252 29 Dobříchovice

Telefon: 257 713 198
 Otevřeno denně: 11.00 - 24:00 hod.
 IČ: 26760762
 DIČ: 008-26760762

Dobříchovice

Coca-Cola®

Dobříchovice

